

אליגו, לא שמע אותנו, לא נכנס לעניין. ככה סתם אמר דברים. לפי איך שהוא התנהג בעניין שלי, הוא איש גרוע מאד. הוא שמע רק צד אחד, ואחר כך פסק גורדין. זה לא פיר. צדוק?

צדוק עשה שגיאה חמורה, כאשר לא הסכים לקבל לשיחה את מזכיר מועצת פועלי אשדוד, רפי כהן. בזה הוא העליב לא רק את רפי כהן, אלא את כל פועלי הנמל, את כל אשדוד, את כל ההסתדרות. רפי כהן וראשיה העיר בסך-הכל רצו להרגיע כאן את הרוחות.

לשם מה היה צורך להרגיע את הרוחות, למה סערו הרוחות? בגלל שפרץ קרב עונש מכותיהי מישפט. פרץ זה אזהרה?

אם לא היו מרגיעים את הרוחות, אשדוד הייתה הופכת לביירות מיספר שתיים. זה מה שהם רצו לעשות עליידי הכנסתי לבית סוהר. להפוך את אשדוד לביירות שנייה. האנשים כאן מחוסמים, ויילכו אחרי עד המוות. הכינו הרבה נשק, הכינו ג'ריקנים עם בנזין, והכל היה מתפוצץ. אני החזקתי אותם. מול שעוד אהבים את פרץ יהושע, ועוד יש לו מילה. אני התחננתי בפניהם להתאפק, ומזל שהם שמעו לי. אבל אני לא יודע כמה זמן אני אוכל להתחזק אותם.

אתה באמת חושב שיש דך כזה כוח, לא רק באשדוד אלא בי

את הראש של הנחש. אבל הם שכחו שה' פועלים בארץ כבר התבגרו, ואי-אפשר לעי שות עם כל אחד מה שרוצים.

יש בארץ עוד שופטים ונגנים, במחוזי או בעליון. אני מאמין שהם יעשו לי מיש' פט כמו לכל בן-אדם, ולא מישפט פוליטי. תראה, הם, לא חשוב מי זה הם, אני יודע על מה אני מדבר, הם ידעו שאני אקבל בית-סוהר עוד לפני גורדין. פית' אום לפני זה, בלילה לפני גורדין, הביאו לאשדוד איוה 800 שוטרים עם נשק, הת' פרטו בכל העיר. הם ידעו שאם יכניסו אותי לבית-סוהר יהיו מהומות, וידעו שיכ' ניסו אותי.

יש דך כוח להיחלם נגד כו' דם, השופטים, המישטרה, הממ' שלה?

הכוח שלי זה ההגינות שלי. הרבה עוב' דים בארץ רואים בי דוגמה. הם רואים בי דמות שעורכת, פעם ראשונה בארץ, מאבק של בן-אדם אחד, של פרץ יהושע, נגד המדינה ונגד ההסתדרות — בעד הפר' עלים. קיבלתי 114 מברקיהזדהות מכל רחבי הארץ, וזה רק התחלה. יגיעו עוד. אני סמל למנהיג-פועלים.

תראה את ההפגנה שהיתה ביום רביעי. כל אשדוד היתה אחרי. לא רק עובדי-נמל ולא רק מרוקאים, ולא רק בחורים צעירים. ראיתי ילדים וילדות, וזקנים וזק'נות בני 60 ו-70. ראיתי זקנות בוכות. שאלתי אותן, "למה אתן בוכות? זה רק חודשים בית-סוהר, לא נורא". הן ענו לי: "אנחנו בוכות על העוול שעשו לך".

אבל בכדיאות, הציבור בי נגדך והעיתונים כולם נגדך.

הציבור לא נגדי. העיתונים והטלוויזיה נגדי, אני לא יודע למה. אולי ביגלל זה שהם לא אוהבים את האמת. הם כועסים עלי שאמרת שאני יכול לסגור את שער הנמל בשתי דקות. זה מרגיז אותם, אבל האמת היא שאני יכול לסגור את הנמל תוך דקה אחת, ולא תוך שתי דקות. אנשים בארץ כבר לא אוהבים עברית פשוטה, לשון של עובדי-נמל. אני ככה מדבר כל החיים שלי, ואמשיך לדבר ככה. הם חוש' בים שהדיבור שלי זה גסות. מה הם רוצים, שאני אדבר עם החברים שלי בשפה שלנו, ובטלוויזיה אני אדבר בשבילם כמו פד' פטור באוניברסיטה או כמו רוקח?

קראו דך אידי אמי...

כבר שכחו את אידי אמי. עכשיו זה מוחמד עלי. למה מוחמד עלי? כדי להגיד שאני ביריון. אני לא ביריון, אולי בצורה החיצונית שלי, אבל אני לא ביריון. אף פעם לא הרמתי יד על אף אחד. הרבה פעמים רציתי, אבל אף פעם לא הרמתי יד. בתוך-תוכי אני עדין-נפס. זו דעתי על עצמי.

אתה לא ביריון, אבל החכ' רים שלך השתוללו במישפט...

יהושע פרץ נישא על כתפי אוהדיו בדרך לנמל

כל זה היה עד המישפט. עכשיו אני רואה שבכל-זאת יש סולידאריות. אני רואה את התפקיד שלי, אחרי שכל העניין של המישפט ייגמר, לארגן את הפועלים בכל רחבי הארץ. אני אכנס ועדי-עובדים, ונת' חיל כולנו להילחם עבור הפועלים. מה שנצטרך לעשות זה להכניס יותר נציגים אמיתיים של פועלים לוועדי-העובדים, לי-וועדה-המרכזת, להסתדרות, לכל המוסדות. לזרוק את כל הזקנים שכבר מזמן שכחו מה זה פועלים. אנחנו צריכים לכל המוס' דות נציגים שלנו, ולא זקנים. אחרי שתהיה לנו נציגות נכח לקבל, כל הפועלים בארץ, באמת את כל מה שמגיע לנו.

הטלפון מצלצל בפעם ה-20 מאז תחילת השיחה. פרץ בטלפון: "שתהיו בריאים, אלוהים יברך אותכם. שתהיו בריאים, מור תק. טוב לשמוע". הוא חוזר ומתיישב על הריצפה, ומספר:

אלה היו 15 מישפטים מירושלים, שרצו להביע תמיכה. אני לא מכיר אותם. הם אמרו לי ששלחו מיכתב-בית-מכה לעיתונים, אבל העיתונים לא פירסמו. טוב לשמוע דברים כאלה בטלפון.

אבל יש לי גם הרבה טלפונים של איומים. לי זה לא איכפת, אבל את האשה והילדים זה מבהיל. אני לא יודע מי זה מאיים, אבל אם הייתי יודע, הוא כבר לא היה קיים יותר.

ומה עם תמיכה, והחברים הוותיקים שלך כמו בן-אחרון?

יש לי הרבה חברים חשובים בממשלה ובהסתדרות. כמו בן-אחרון. אבל אני לא רציתי לערב אותם בעניין שלי, כדי שלא יהיה להם צרות. זה האופי שלי, אני מוכן לסכן את עצמי, אבל לא לסכן אחרים. אני בטוח שבן-אחרון היה שמח לעזור, אבל למה אני צריך לסבך אותו?

אתה יכול להשוות את בן-אחרון לירוחם מוש?

פורץ בצחוק משל ובן-אחרון — זה כמו פרץ ורבינוביץ, או פרץ ובוגולו. אין מה להשוות בכלל. אבל אני לא רוצה לדבר על זה, לא רוצה להסתבך. אני צריך עכשיו את משל.

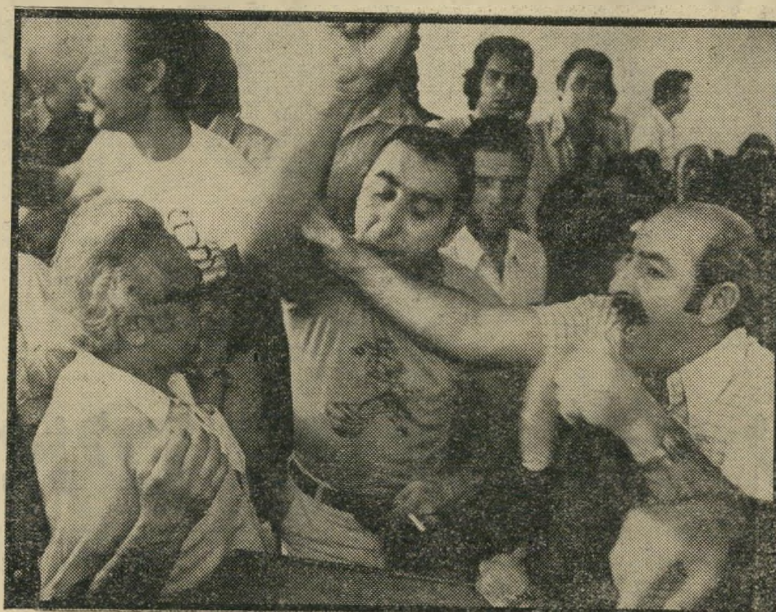
מה הכטיח דך מוש?

משל הבטיח לי עזרה כספית בניהול המאבק המישפטי שלי. אני לא צריך את הכסף שלהם, הסתדרתי בלי זה טוב מאד עד עכשיו. אבל זה שהם תומכים בי בכסף, מוכיח שהם תומכים במאבק שלי, ואת זה אני צריך. זה הסמל של התמיכה של ההסתדרות בפרץ יהושע, וזה טוב מאד שההסתדרות הבטיחה שהיא צריכה לתמוך בי. אני לא יכול עדיין לספר מה עוד הבטיחו לי, ומה עוד אמרו לי בהסתדר' רות. זה ילקל לי עכשיו, אבל יבוא יום שאני אספר הכל.

כוא נדבר עדיך, אישית. מה זה העניין עם שתי הנשים שלך?

על זה אני לא מוכן לדבר. זה עניין אישי שלי. אני לא מבין מה רוצים ממני

(המשך בעמוד 30)

ההסתדרות על השופט אחרי גורדין

הכגנות-הזעם ברחובות אשדוד בתום ה'שפט

דארייות פועלית חלשה בארץ, ואת זה צריך לתקן.

כך הארץ? הנה, נמד חיפה לא אתך.

פועלים עדיין לא מבנים שהיום זה אשדוד, מחר זה כסכטיל, נמל-אילת או תימנע. הם עושים לנו את התפטר' ומשול. ההסתדרות לא מנסה ללכת עם הפור' עלים, ומוסיפה שמן למדורה.

חיפה מחפשת את האינטרס שלה. בחיפה יש יותר תשפעה פוליטית מאשר פועלית. החבר'ה רוצים לעזור, אבל הפוליטיקה בחיפה מפריעה להם. אם היה קורה בחיפה מה שקרה פה, אני הייתי עוזר להם פיר' עשר ממה שהם עוזרו לי. בכלל, יש סוליד'